

D ů v o d y:

Pokud jde o zásilku 3 vagonů cihel, jest dovolatelce přisvědčiti v tom, že žalobkyně měla se řídití poukazem ze dne 30. května 1925 a zaslati cihly jen proti zaplacení za hotové, poněvadž volba způsobu zajištění kupní ceny byla přenechána žalované. Právně mylným jest však závěr dovolatelky, že žalující strana již z toho důvodu, že obtížila zásilku dobírkou, se octla v prodlení se splněním smlouvy. Dle nesporných zjištění převzatých odvolacím soudem měla žalobkyně při dodávce cihel hlavně zájem na tom, by si zajistila kupní cenu za postupné dodávky, nechtějíc dodávati otevřeně. Po vyjednávání mezi stranami o způsobu zajištění buďto dobírkou neb postupem pohledávky ze stavby, směnkou nebo zaplacením předem, přistoupila dovolatelka dopisem ze dne 15. května 1925 na to, že bude kupní cenu postupně platiti předem. Nebyla-li tudíž žalobkyně povinna plniti předem, nemohla se ani nedodáním zboží octnouti v prodlení, když od druhé smluvní strany zajištění částečným zaplacením nedošlo. Zaslala-li pak cihly dobírkou, učinila tak, aby sobě zajistila placení předem, dávajíc tím zároveň žalované na vůli, by k vůli nerušenému postupu stavby po vyplacení dobírky zboží (cihly) převzala. Obtížení zásilky dobírkou bylo jí příkazem opatrnosti, nemá však vlivu na jedinou, v tomto sporu rozhodnou skutečnost, že nikoli žalobkyně, nýbrž žalovaná se octla v prodlení se splněním smlouvy a došla tato okolnost správného zřetele tím, že nižší soudy, zamítнувše žalobu, pokud žádá více, než ujednanou kupní cenu, právem uznaly, že výlohy dobírky jdou na vrub žalobkyně a že žalovaná byla oprávněna sraziti si tyto větší výlohy z kupní ceny. Žalovaná nebyla však oprávněna dáti zboží k dispozici jediné z toho důvodu, že žalobkyně si takovým způsobem zajišťovala své právo na předchozí zaplacení kupní ceny. Tím, že žalovaná neprávem odmítla přijati zboží a je zaplatiti, octla se v prodlení a jest proto odsouzena žalované ku zaplacení kupní ceny za ostatní dle závěrečného listu v nepopřené fakturní ceně koupené cihly, kteréžto zboží doposud dodáno nebylo, ustanovením čl. 354 obch. zák. odůvodněno, jelikož kupitel se octl ohledně tohoto zboží, k jehož postupnému odběru se zavázal kupní smlouvou ze dne 23. dubna 1925, v prodlení, odepřev placení a přijetí jeho, i když žalobkyně mu poskytla přiměřenou dodatečnou lhůtu k odběru.

Čís. 5978.

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty Šu 575 c. ř. s., jest rozhodným obsah žaloby a její konečná prosba, nikoliv právní otázka, jež vyplyne teprve z přednesu stran. Kratší lhůty Šu 575 c. ř. s. platí i v řízení o žalobě na zrušení nájemní smlouvy z důvodu Šu 1118 obč. zák.

V řízení o žalobě, domáhající se zrušení nájemní smlouvy z důvodu §u 1118 obč. zák., podal žalovaný rekurs teprve dvanáctý den po doručení usnesení prvního soudu. Rekursní soud rekurs odmítl jako opožděný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty §u 575 c. ř. s., je rozhodným obsah žaloby a její konečné žádání, nikoli právní otázka, jež vyplyne teprve z přednesu stran (srov. rozl. čís. 4890 sb. n. s.). V projednávaném případě se žalobkyně domáhá žalobou, kterou také již zevně označuje jako žalobu o zrušení nájemní smlouvy a kterou výslovně opírá o § 1118 obč. zák., soudního výroku, že nájemní smlouva, v žalobním návrhu naznačená, je zrušena a že žalovaná je povinna veškeré najaté místnosti vykliditi. Vyličujíc skutkový děj, na kterém žalobní nárok se zakládá, tvrdí žalující strana, že ujednala se žalovanou stranou 5. prosince 1923 nájemní smlouvu později opětně doplněnou a pozměněnou, udává podmínky nájemní smlouvy, zejména i nájemné a ostatní závazky žalovanou stranou převzaté, pojednává dále o tom, čím a jak žalovaná strana svým závazkům nedostála a nájemní smlouvu porušila, a dospívá konečně k úsudku, že vypočtené četné důvody ji podle obsahu nájemních smluv a též podle §u 1118 obč. zák. opravňují, by nájemní smlouvu předčasně zrušila. Jde tedy zřejmě o žalobu, již se vymáhá zánik nájemní smlouvy a odevzdání najaté věci. Vyslovil rekursní soud proto právem, že tu platí ustanovení §u 575 c. ř. s. o kratších — osmidenních — lhůtách opravných a je tudíž rekurs podaný až 12. dne opožděn. Vývody stížnosti proti odmítacímu rozhodnutí nejsou s to, je zvrátiti. Pro povahu nájemní smlouvy je poměr mezi nájemným v hotovém a ostatními úplatami, které nájemce pronajímateli podle nájemní smlouvy poskytl, naprosto bez významu a nečiní ani sebe větší poměr těchto k onomu z nájmu, jak stěžovatel míní, služebnost na určitý čas. Použití §u 575 c. ř. s. není na závadu ani že nejde o spor z výpovědi nájemní smlouvy, neboť v oddíle upravujícím řízení, pro které platí podle §u 575 c. ř. s. kratší lhůty tohoto §u, není upraveno toliko řízení o výpovědích, nýbrž podle §u 574 c. ř. s. také řízení o žalobách tam naznačených, mezi které patří také žaloba v projednávaném případě.

Čís. 5979.

Koncese lékárnická, na rozdíl od živnostenského podniku, jenž se na jejím základě provozuje, jest osobním právem zůstavitelovým a nemůže býti na jiného převedena. Právo, poskytnuté osobám jmenovaným v §u 15 (2) lékárnického zákona, jest právem originárním, nikoliv nabytým na základě dědické posloupnosti.